

[Wilhelm.]

med tavshedspligt, og hvad der ligger i det, og at der i hvert fald ikke var nogen reel beslutningsret i det.

Vi har sådan set — og det skal ikke være nogen hemmelighed — undret os over, hvordan det egentlig gik til, at man med repræsentanter, for arbejderne kun repræsentant, i B&Ws bestyrelse kunne komme i den situation, at værftet opkøbte motorfabrikken og lavede den reelle sammenslutning igen, til trods for at det jo for få år siden var statens betingelse for at give garantistillelse, at disse to foretagender blev adskilt, så det ene ikke i givet fald kom til at trække det andet med sig ned. Hvordan kunne det med en arbejderrepræsentant i bestyrelsen gå til, at det dér sker, uden at der overhovedet varsles om det i offentligheden? Jeg kan stadig væk ikke give nogen forklaring på, hvordan det er sket, men jeg kan da konstatere, at den pågældende kommunistiske bestyrelsesrepræsentant i går har nedlagt sit mandat, og det formoder jeg bl.a. skyldes, at man dér også nu har indset, at man sidder i en gidselfunktion, når man sidder i hr. Bonde Niensens bestyrelse uden nogen som helst indflydelse på de manipulationer, der bliver foretaget.

Hr. Knud Jespersen var inde på principet med, at finansierungsordningen, forstod jeg det bl. a. var, følger skibene og ikke værfterne. Det er klart, at det fører til noget af det samme, som jeg var meget inde på i mit indlæg, at det i virkeligheden mere er redaristøtte end værftsstøtte, men alligevel mener jeg, og det må vi lige have opklaret: er det ikke lidt forkert, det hr. Knud Jespersen siger? Mig bekendt er skibskreditfondens garantistillelsesbetingelser sådanne, at man kun opnår, at skatteyderne dækker kurstab, hvis det er ordrer, der er afgivet til danske værfter, mens det ganske vist er de samme C-obligationer i skibskreditfonden, men de skal handles på normal vis gennem banker eller vekselere, hvis det er danske redere, der afgiver ordrerne på udenlandske værfter, og at man derved ikke får kurstab dækket. Den forskel er der altså på papiret.

Men så kommer det mere interessante, at da de andre lande jo selvfølgelig har præcis de samme ordninger, så vil en dansk reder, der foretrækker — og det er altså i 90 pct. af tilfældene, som jeg uimodsagt har

påvist — at placere sine ordrer på et udenlandsk værft jo kunne benytte sig af denne nations tilsvarende skibskreditordning og derved få kurstab dækket. Derfor er der, og det var det, jeg var inde på, ikke nogen som helst selektion, ikke nogen som helst garanti for, at disse subsidieordninger bliver til fordel for danske værftsarbejderes beskæftigelse, simpelt hen af den grund, at flertallet her har indgået på internationale aftaler, senest med EF-medlemskabet, der udelukker, at de laver den slags ting.

Så til handelsministerens svar, eller hvad man nu skal kalde det, i første runde, hvor vi for VS' vedkommende fik at vide, at det jo var et aldeles ukonstruktivt indlæg, og det er det nok også i handelsministerens sædvanlige opfattelse af, hvad der er konstruktivt. Det eneste konkrete af det, jeg havde nævnt, vi fik svar på, var dette punkt, hvor jeg sagde: Danmark har nok lige så langt, som det overhovedet lader sig gøre, udnyttet de subsidiemuligheder, som er tilladt efter de indgåede internationale aftaler, og at man altså ikke skal komme med denne her helgenmyte, at det er de andre, der subsidierer, og at det herhjemme er selvhjulpne erhverv. Man har subsidieret lige så langt, det har været tilladt efter de internationale aftaler. Det takker jeg for bekræftelsen på.

Men i øvrigt fik jeg ikke nogen som helst kommentarer til noget af det, jeg sagde, og det er selvfølgelig også en slags svar. Men jeg kan da godt alligevel trække nogle af tingene frem igen.

Tør handelsministeren benægte, at de hidtidige tilskud, givet over skibskreditfondens rentesubsidier, ligger på mellem 300 og 500 mill. kr. om året? At dette udgør 20-25 pct. af bruttoprisen af danske værfters produktion? Tør han benægte, at disse tilskud er givet lige så massivt i højkonjunkturperioderne og derved har været med til at skabe overkapaciteten? Tør han benægte, at man foruden denne kursgevinst har en ekstra fidus, der består i, at hvis man skaffer sig en anden kursgevinst ved køb af disse obligationer, kort før de skal forfalde til betaling, så er denne ekstra kursgevinst skattefri? Tør han benægte, at der er en skattefordel ved at flytte overskuddene fra værfterne til rederierne, når det er forbundne selskaber? Tør han benægte, at denne overflytning er meget enkel og mulig at foretage, og tør han